STARE DE BINE

de Ciprian Mitoceanu

Vîntul stîrnit din senin agita cu putere crengile copacilor, iar vîrfurile celor mai înalţi păreau bucăţi de lut frămîntate între degetele unei fiinţe uriaşe. Se înfioră, gîndindu-se la fiinţe uriaşe. Cele care erau în stare să te zdrobească dintr-o mişcare sau să te înghită pe nemestecate. Rău… Rău…

Din umbra colibei totul părea însă destul de departe; încă se mai afla în siguranţă. Sau poate că nu…

Gălăgia îl făcu să devină mai atent. Şi mai vigilent.

Îşi ridică anevoie trupul vlăguit, sprijinindu-se în coada suliţei. Din tot tribul numai el avea vîrful suliţei confecţionat dintr-o piatră străvezie. Tăia foarte tare, dar nu era din fier, ca a restului războinicilor. Numai el şi cîţiva băieţi care încă nu apucaseră să deţină un rol principal în „dansul războinicului”. Flăcăi fără tuleie, dar el… Avea deja barbă deasă. Nici că se putea umilinţă mai mare pentru el. Să nu ai suliţă cu vîrf de fier, ce putea fi mai umilitor? Un vîrf de fier, un amărît de vîrf de fier i-ar fi dat şi lui o anumită siguranţă de sine, puţin prestigiu, ar fi putut aprinde fărîma de respect în ochii femeilor şi copiilor din trib.

Unul dintre luptătorii cei mai temuţi ai tribului, Gaalkaa, cel cu coadă roşie, se agita frenetic în timp ce îi explica ceva şefului. Gaalkaa, spaima leilor şi a tigrilor agitat? Iată ceva nou…

Se apropie cu băgare de seamă. Războinicii erau foarte însufleţiţi în efortul lor de a susţine afirmaţiile lui Gaalkaa şi poate că n-o să-i vadă cu ochi buni intervenţia.

Un zgomot discret îl făcu atnet. Aici, la marginea junglei, trebuia să fii cu băgare de seamă, orice avertisment ignorat putea deveni o primejdie mortală.

Un şarpe, gros cam cît braţul lui, se strecura pe acea porţiune dintre colibe pe care femeile se îngrijeau să o ţină în perfectă stare de curăţenie, adică nu permiteau nici unui fir de iarbă să crească; orice putea obtura privirea era stîrpit încă de la început. Din cauza şerpilor şi a altor lighioane. Un mamba negru… Cea mai periculoasă dintre reptilele pe care zeii le răspîndiseră în junglă. Ştia ce poate muşcătura unui mamba negru, ştia la fel de multe cît poate şti cineva muşcat de şarpele ucigaş. Atunci cînd fusese muşcat de mamba îşi dorise

nespus de mult să supravieţuiască; dacă ar fi ştiut ce-l aşteaptă ar fi preferat să-şi găsească sfîrşitul cu membrele putrezite de cangrena veninului.

O aruncătură bine ţintită a lăncii cu vîrf de silex şi mamba începu să se zvîrcolească. Vîrful de piatră îi sfîşie capul, transformîndu-l într-o curea de piele inertă. Ce victorie!...

Salvase tribul sau măcar pe unul dintre membrii lui de o primejdie mortală.

Se aşteptase la o reacţie favorabilă din partea războinicilor. Să arunci suliţa de la o distanţă de zece paşi în capul îngust al unui mamba negru însemna iscusinţă, dreptul de a pretinde că eşti printre cei mai iscusiţi războinici, cei care aveau dreptul la respect şi consideraţie, cei care-şi alegeau femeile şi dansau, la sfîrşitul fiecărei expediţii de vînătoare, „dansul războinicilor”.

Zadarnic... El, războinic?!... Nu spera prea multe? Nu era decît un pigmeu amărît, cel mai pipernicit dintre cei mai prizăriţi locuitori ai junglei, un nefericit pentru care soarta se dovedise a fi extrem de zgîrcită; nu numai că nu-l înzestrase cu statura robustă a luptătorilor pitici, dar îi rezervase şi un accident îngrozitor; o întîlnire cu temutul mamba negru, şarpele morţii. Scăpase ca prin minune, graţie eforturilor vraciului tribului şi rezistenţei personale, dar după ce se ridicase de pe rogojina pe care-şi consumase delirul ce urmase înţepăturii veninoase nu mai reuşise să se deplaseze decît şchiopătînd. Şchiopul!... Şchiopul!... Nici măcar copiii nu i se adresau altfel. Fiecare pas pe care trebuia să-l facă cerea eforturi colosale, iar călcîiul mutilat îl durea de parcă păşea pe foc. Şchiopul!...

Nu-l alungaseră din comunitate, micul lor trib nu practica asemenea obiceiuri, deşi existau destule sate în care cel care se alegea cu o infirmitate era imediat alungat, ca un purtător de boală ruşinoasă, dar se comportau cu el în aşa fel încît să regrete comportamentul tranşant de care dădeau dovadă „alţii”. Şeful de trib i-a interzis cu desăvîrşire să ia parte la vînătoare, chiar şi în calitate de hăitaş, la pescuit sau la culesul mierii de albine. Fusese scos fără prea multe vorba din tagma vînătorilor şi pus să îndeplinească munci care, îndeobşte, nu le îndeplineau decît femeile. Şi cei asemenea lui, infirmii, cei consideraţi nedemni să poarte suliţă cu cap de fier. Suliţă cu vîrf de piatră şlefuită... Aşa ceva purtau numai femeile; jungla ascundea prea

multe primejdii pentru a li se interzice femeilor să deţină o armă cu care să se apere, şi celor care încă nu întruneau condiţiile de a fi admişi în rîndurile războinicilor. Din tot tribul numai el îşi arătase îndemînarea în dansul războinicilor şi acum purta o suliţă ca acea a femeilor sau a flăcăiandrilor nevîrsnici. El era Şchiopul…

Gaalkaa se agita foarte mult pentru unul care ţinea la titlul de cel mai temut războinic al tribului, cel de care pînă şi şeful se temea, chiar dacă se ferea s-o arate.

Coada roşie a celui mai spătos dintre pigmei zbura dintr-o parte în alta a capului acestuia, ca şi cum i-ar fi luat foc căpăţîna. Şi era speriat…

—Mokele Mbembe!… Mokele Mbembe!…

Din gura lui Gaalkaa cuvintele ţîşneau mai repede decît săgeţile.

—Mokele Mbembe… E în pădure. Mokele Mbembe!…

Un fior străbătu adunarea războinicilor, deşi era limpede că nu era prima dată cînd auzeau de Mokele Mbembe. Şeful îşi îndreptă spinarea împingînd puţin suliţa în faţă, gestul prin care de obicei cerea respect şi îşi impunea autoritatea, dar îngrijorarea care i se citea pe faţă numai regală nu era.

Războinicul neînfricat, Gaalkaa, îşi reluă povestea pe un ton mai liniştit, astfel că putea fi înţeles de toată lumea. După cercetări şi pînde, expediţii de recunoaştere care duraseră aproape două săptămîni, pericolul care ameninţa comunitatea de pigmei căpătase, în sfîrşit, un nume. Mokele Mbembe…

Cei doi lei sfîşiaţi şi zdrobiţi, descoperiţi nu departe de satul lor… Aşa începuse totul; apoi vacile… Femeile înnebunite reveniseră în sat, bocind disperate şi smulgîndu-şi părul din cap. Cinci vaci din cireada tribului, dispărute cu cîteva zile înainte au fost descoperite într-un luminiş aproape de valea rîului. Mai zdrobite decît leii… Nu mai încăpea nici o îndoială; primejdia care dădea tîrcoale satului era mult mai îngrozitoare decît oricare dintre pericolele pe care războinicii satului, în frunte cu Gaalkaa, cu coama lui roşie, trebuiseră să le înfrunte.

Mokele Mbembe… Cel care pune stavilă rîului… Primejdia avea un nume dar nu şi un chip. Nici unul dintre cei care se agitau în jurul şefului nu ştiau cum arată exact creatura care pune stavilă rîului. Poate că nici Gaalkaa, deşi el era singurul care putea spune că văzuse creatura cu propriii lui ochi, nu ştia

cum arată Cel care pune stavilă rîului, Mokele Mbembe. Războinicul nu mai termina de descris înfricoşătoarea arătare.

— Dinţii cît mîna mea şi ochii mai mari decît un dovleac… Şi cînd a răcnit mi s-a părut că am auzit tunetul chiar în capul meu. E cea mai rea arătare…

Coada lui poate doborî copacii şi cînd păşeşte prin pădure copacii tremură. Şi vîntul se opreşte în faţa lui…

Un fior străbătu Adunarea Războinicilor. Vijelia de mai înainte… Nu cumva era vorba despre răsuflarea lui Mokele Mbembe?

Gaalkaa tăcu. El îşi făcuse datoria. Văzuse pe Cel care pune stavilă rîului şi fugise din faţa lui nu de frică, ci pentru a-şi anunţa confraţii despre apariţia monstrului în zonă; asta va fi explicaţia cu care îşi va motiva gestul de acum încolo; dacă va avea ocazia să mai trăiască ceva timp. Acum era datoria şefului să ia o decizie. Să se retragă din faţa urgiei? În alte condiţii ar fi fost o soluţie destul de convenabilă, economică şi lipsită de riscuri. Nu aveau prea multe lucruri pe care să le ia cu ei; ceea ce trebuia luat putea fi cărat fără probleme de femei. Tot femeile se vor îngriji ca, de îndată ce era găsit un loc în care să se poată stabili, să ridice colibe noi şi să smulgă orice firicel de iarbă de pe o suprafaţă destul de mare încît să nu permită nici unui mamba, negru sau verde, să se strecoare pînă în apropierea oamenilor.

Părăsirea satului nu era un lucru uşor de realizat. După seceta din ultimii ani şi sosirea omului alb în junglă teritoriul de vînătoare al fiecărui trib suferise restrîngeri grave. Nimeni nu mai era dispus să cedeze nici măcar o palmă de pămînt pentru un vecin mai strîmtorat. Tribul lor se strămutase de cîteva ori în ultimii ani şi de fiecare dată plătise un preţ mare. Ah, dacă ar fi fost rănit în luptă de o suliţă sau de o săgeată duşmană… Alta i-ar fi fost soarta; războinicii l-ar fi acceptat între ei şi nimeni nu ar fi îndrăznit să-l facă şchiop. Cel care era rănit de un duşman primea respect nemăsurat, cel schilodit de animal nu avea parte decît de dispreţ. Şansele de a ocupa un nou teritoriu erau minime; triburile îşi apărau pămînturile cu îndîrjire şi cruzime; ştiau că dacă vor ceda nu au unde să plece. Şi ei ar proceda la fel dacă i-ar ataca cineva.

Să înfrunte creatura? O variantă primejdioasă, dar destul de plauzibilă. Ce altceva aveau de făcut?

Şeful îşi ridică braţele spre cer şi începu să invoce bunăvoinţa zeilor. Spre deosebire de multe triburi, unde hotărîrile importante erau luate de adunarea războinicilor sau măcar de un consiliu al acestora, în tribul lor cel care lua hotărîrile era şeful. În felul acesta se evitau discuţiile prelungite şi inutile, iar orice nesupunere la voinţa şefului era pedepsită chiar şi cu moartea. Şeful era inspirat tot timpul de zeii binevoitori ai junglei şi ai tribului, cum puteai să nu respecţi voinţa zeilor?

Reuşi să surprindă privirea lui Gaalkaa în timp ce căpetenia îşi interpreta dansul sacru. Faţa războinicului era împietrită de groază; probabil că Gaalkaa prefera plecarea în locul înfruntării cu Cel care pune stavilă rîului. Între Gaalkaa şi şeful de trib existau conflicte destul de vechi, războinicul cu chica vopsită în roşu afirmase nu de puţine ori că lui i s-ar fi cuvenit cinstea de a conduce tribul. Acum şeful avea ocazia de a dovedi că este mai curajos şi mai înţelept decît Gaalkaa sau Gaalkaa avea ocazia de a se descotorosi de căpetenie?

Dansul ritual încetă brusc. Şeful îşi ridică suliţa şi arătă către pădure.

—Mergem!

Deşi mesajul era extrem de lapidar, nu mai exista nici o îndoială asupra a ceea ce doreau zeii. Şi căpetenia. Mokele Mbembe trebuia înfruntat.
Un oftat îngrozit ieşi din pieptului lui Gaalkaa şi oricine îi cunoştea ambiţiile ştia că provocatorul cu chică roşie nu-şi va recupera prestigiul decît printr-un act de curaj ieşit din comun.

Pentru prima dată de la întîlnirea cu mamba negru simţi că este avantajat. Nu era laş, dar o întîlnire cu Mokele Mbembe nu lăsa prea multe şanse de supravieţuire războinicilor pitici. Nimeni nu se simţea în stare să facă faţă unei asemenea urgii, dar se părea că nu au de ales. Teama de a pierde teritoriul era pentru toate triburile vecina mai puternică decît cea de îngrozitoarea creatură numită Mokele Mbembe. Şi alte căpetenii ar fi luat aceeaşi decizie; şi alţi zei s-ar fi arătat la fel de binevoitori şi neînduplecaţi, totodată, faţă de supuşii care îi venerau. Dar să înfrunţi pe Mokele Mbembe era peste curajul unui luptător pitic.

—Mergem! repetă şeful, împungînd aerul cu suliţa.

Totul avea să se termine foarte repede. Ori mureau, ori reuşeau să-şi cureţe teritoriul de primejdia Celui care pune stavilă rîului.

Războinicii îşi începură dansul ritual, cel cu care debuta orice campanie; chiar şi Gaalkaa, după scurte ezitări, îşi armoniză paşii cu cei ai confraţilor. Indiferent cum se va termina lupta, prestigiul lui Gaalkaa era distrus pentru totdeauna; doar o minune îi mai putea readuce titlul de cel mai mare războinic al tribului.

Simţi un fel de milă ciudată pentru ticălos; din postura lui de războinic, cel mai vestit din tot tribul, Gaalkaa îşi permisese de multe ori să-l chinuie, să-l batjocorească. Nu era decît un şchiop nevolnic, cine îi acorda lui respect? Toţi războinicii îşi intonau cîntecele de luptă sperînd să se facă remarcaţi în timpul încleştării, dar Gaalkaa era singurul care avea cel puţin o imagine clară asupra a ceea ce aveau de înfruntat. Cel care pune stavilă, cel mai mare dintre monştrii care bîntuiau prin junglă…

Căpetenia scoase un strigăt ascuţit căruia toţi războinicii îi răspunseră în cor. Mai bine mureau decît să plece. Mai bine mureau decît să lase pe cineva să le încalce teritoriul…

Un fior de groază îi străbătu spinarea cocoşată de suferinţă şi lipsuri; cînd erai Şchiopul nu ţi se acorda respect nici măcar cît unei femei. Şi la masa comună a membrilor tribului primea chiar mai puţină mîncare decît un cîine.

Vor pleca chiar acum… Fără pregătiri, fără o strategie. Ce nevoie era de aşa ceva? Tot timpul erau pregătiţi fie pentru o campanie de vînătoare, fie pentru atacul vecinilor sau animalelor sălbatice. Viaţa la marginea junglei nu era decît o nesfîrşită stare de alertă. Ca arme nu aveau decît suliţe şi săgeţi, suficiente cît fiecare membru al comunităţii să care la ele cîteva zile întregi. Şi atacarea monstrului nu putea fi făcută decît în mod direct; aveau tot ce le trebuie.

Plecarea imediată mai avea şi un mare avantaj: nu lăsa prea mult timp fricii să se strecoare în sufletul celor care încă mai aveau îndoieli că-şi pot îndeplini misiunea de războinici.

Gaalkaa, mai mult fără voie, îşi luă locul în fruntea coloanei. Tremura din toate încheieturile deşi făcea eforturi uriaşe pentru a-şi ascunde slăbiciunea. În spatele coloanei se

aşeză şeful. Acolo era locul lui dintotdeauna. Nu pentru că era laş sau adora să se ştie la adăpost, dar căpetenia trebuia să fie întotdeauna la adăpost, să poată invoca voinţa spiritelor şi să-şi călăuzească războinicii.

Femeile îşi începură litania obişnuită înainte de plecarea la luptă, dar nimeni nu le dădea prea multă atenţie. Nu erau decît femei…
Gaalkaa era pe punctul de a da semnalul de pornire cînd şeful îşi întoarse privirile către cel mai bicisnic dintre membrii tribului său, cel care nu fusese în stare să vadă în iarbă mişcarea lui mamba.
Gura în care de-abia se puteau zări cîţiva dinţi stricaţi se deschise într-un rînjet care nu prevestea nimic bun.

—Tu!… Treci în faţă!

Îşi înfrînă imboldul de a spune „Eu?!…”. Doar lui i se mai putea adresa căpetenia astfel, în rest nu mai erau decît copii, tineri care încă nu îşi interpretaseră dansul iniţierii şi femei.

Privirea şefului era rece şi neîndurătoare iar voinţei lui nu i se putea opune nimeni. Iată că infirmitatea care-l transformase în bătaia de joc a tribului nu-l scutea de întîlnirea cu Mokele Mbembe, dar şeful avea dreptate, fără îndoială. Pentru a face faţă Celui care pune stavilă rîului era nevoie de orice braţ din trib.

Îşi ridică suliţa cu vîrf de piatră, dar una dintre femei, la porunca şefului, îi aruncă o suliţă cu vîrf de fier. Ar fi trebuit să se bucure, aşa îşi imagina că va reacţiona în clipa în care va primi înapoi simbolul apartenenţei la clasa războinicilor, dar nu încercă nici măcar o umbră de mulţumire.

Gaalkaa îl îmbrînci în fruntea coloanei. Dacă cineva i-ar vedea şi, cunoscînd regulile tribului, ar spune că el este cel mai de temut războinic al tribului său. El, cu un picior pe care numai anevoie şi-l putea trage după el, şi cu trupul împuţinat de lipsuri şi umilinţe.

Cotiră către valea rîului, acolo unde se pare că Mokele Mbembe îşi făcea de cap. Era drum lung şi războinicii îşi cam pierdeau răbdarea, trupurile lor zvelte şi bine antrenate nu erau făcute să ţină pasul după un olog. Cîteva murmure, cîteva îndemnuri să se grăbească, dar, ciudat, Gaalkaa nu încercă să-l zorească deşi se afla chiar în spatele lui şi putea s-o facă, fie cu o vorbă tăioasă, fie cu un ghiont în spate.

Gemînd, încercă să impună un ritm mai alert, conştient că dacă nu poate ţine ritmul cu dorinţa şefului va avea de suferit. Piciorul rănit, care nu se vindecase pe deplin niciodată, îl durea de parcă l-ar fi învelit într-o carapace de cărbuni încinşi. Aproape că îi venea să plîngă, dar reuşi să-şi ţină lacrimile în frîu. Dacă reuşea să scape din încleştarea cu Mokele Mbembe războinicii nu vor uita să povestească despre laşitatea lui, despre suspinele pe care nu reuşise să şi le înghită. Era din ce în ce mai rău…
Poate că Cel care pune stavilă rîului a plecat deja de pe meleagurile lor. Era destul de probabil; prea puţini se puteau lăuda că l-au văzut pe Mokele Mbembe, adesea mamele îşi speriau copii neastîmpăraţi amintindu-le că-i poate mînca Mokele Mbembe, ştiind prea bine că există destule şanse să nu întîlnească în toată viaţa lor nici măcar o urmă a temutei creaturi.
După cîteva ore de chin ajunseră pe malul rîului. Apa, împuţinată de secetă, de-abia se strecura printre pietrele care altădată nici nu se vedeau din şuvoiul învolburat.

În zona în care cireada satului obişnuia să se adape au găsit dovada măcelului provocat de Cel care pune stavilă rîului. Bucăţi de piele, de oase şi coarne, cîteva copite… Era tot ceea ce monstrul nu înghiţise din vacile tribului.

Însă mai îngrozitoare decît rămăşiţele zdrobite ale cornutelor se dovedeau a fi urmele tălpilor lui Mokele Mbembe, întipărite în mîlul din albia rîului. Gaalkaa şi şeful de trib s-au grăbit să le analizeze, asistaţi de la distanţa potrivită de războinicii în stare de alertă.

I-ar fi plăcut să vadă şi el mai îndeaproape urmele gigantului despre care se spuneau atîtea, care reuşise să îngrozească şi triburi mai numeroase decît ale lor, ale căror războinici erau de trei ori mai înalţi şi mai voinici. Din păcate, numai şeful era cel care hotăra dacă aveau voie să se apropie de urmele săpate în mîl.

Şeful şi Gaalkaa reveniră în mijlocul războinicilor conversînd cu voce scăzută. Nu le era permis muritorilor de rînd să îşi dea cu părerea despre ceea ce analiza şeful.

După o scurtă discuţie, şeful le comunică faptul că trebuiau să urmărească monstrul după semnele lăsate. Chiar

dacă tălpile creaturii se imprimaseră numai în mîl, şi în pădure existau destule semne ale trecerii lui Mokele Mbembe.

Gaalkaa îl îmbrînci în faţă şi-i arătă cu un gest, fără să-i vorbească, ce anume se dorea de la el. Nu era greu de înţeles, trebuia să urmeze poteca croită de Cel care pune stavilă rîului.

Ezită, cine n-ar fi făcut-o în locul lui?, dar lui Gaalkaa i se alătură şi şeful, supărat că unul dintre membrii satului are o atitudine sfidătoare la adresa celor care împărţeau dreptatea şi ordinele în comunitate. Tremurînd, se strecură printre copaci. Cîţi mai erau în picioare, deoarece urmele trecerii lui Mokele Mbembe erau destul de evidente. Crengi desfrunzite sau rupte cu totul, bucăţi întregi de scoarţă smulse de pe trunchiurile copacilor, liane sfîşiate; toate acestea dovedeau trecerea unei creaturi mult prea uriaşe pentru a se strecura prin junglă fără să provoace daune.

Abia după o jumătate de ceas îşi dădu seama că nu-l urmează nimeni. Panicat, începu să-şi caute tovarăşii şi-i descoperi la o distanţă destul de mare, urmărindu-l discret printre tufişuri şi copaci. Strigă la ei, în şoaptă, neîndrăznind să ridice glasul. Ce aşteptau de la el? Să atace singur creatura?

Gaalkaa se ridică deasupra tufişului şi-l ameninţă cu suliţa, o suliţă ascuţită, cu care putea lovi coada unui şarpe de la treizeci de paşi.

— Înaintează! scrîşni războinicul, cu gura lui rea şi plină de dinţi ascuţiţi. Înaintează…

— Dar…

Încercarea timidă de protest fu rapid anihilată de războinicul şef; probabil că se aştepta la asta.

— Nu te priveşte ce facem noi, tu eşti momeala…

Momeala… Simţi junghiul spaimei în creştet. Îşi imaginase că mai rău decît Şchiopul nu poate fi. Momeala însă putea să-l contrazică. Momeala… Deci zvonurile conform cărora Mokele Mbembe atacase şi zdrobise şi luptători ai triburilor învecinate se confirmau. Creatura întunericului nu se mulţumea numai cu animalele lor domestice; dorea şi sînge de războinic.

Începu să plîngă; nu-şi amintea s-o fi făcut de multă vreme, plînsul în ochii unui războinic era pentru membrii tribului său un lucru vrednic de dispreţ. Era şchiop şi pentru asta suferise cumplit, să plîngă l-ar fi terminat de mult. Nu, nu-şi

permisese să verse lacrimi, şi aşa situaţia lui fusese dintre cele mai rele. Dar acum ce mai conta? Mokele Mbembe nu-i va lăsa nici o şansă…

Scotoci pădurea timp îndelungat, habar nu avea cît timp trecuse, dar nu-şi putea permite să caute soarele pe cer. Ca niciodată, urmele trecerii uriaşei creaturi erau cît se poate de evidente în jungla încîlcită. Apariţiile precedente ale lui Mokele Mbembe se caracterizaseră prin discreţie, dar acum se pare că Cel care pune stavilă rîului dorea cu tot dinadinsul să fie remarcat. Şeful şi ai lui erau nebuni dacă se încumetau să-l atace. Sau erau numai disperaţi? Poate că între situaţia lui şi a restului războinicilor nu era prea mare diferenţă.

Un sforăit uşurel îl puse în gardă. Undeva, de după cîteva buturugi putrezite, se mişca ceva. Strînse în mînă suliţa. Nu îndrăzni să-şi caute tovarăşii, poate că de multă vreme renunţaseră să-l mai însoţească, păstrînd discreţia. Ceva mişca în faţa lui, ceva ce nu mai putea fi asemănat cu nici una dintre vietăţile pe care le întîlnise în vremea cînd cutreiera jungla cot la cot cu Gaalkaa şi restul războinicilor.

Ridică braţul. Dacă trăise cea mai mare parte a vieţii în umilinţă, măcar acum va reuşi să demonstreze că fusese ignorat pe degeaba.
În faţă pămîntul începu să se mişte. Simţi sub tălpi că lutul moale începu să freamăte. O bubuitură cumplită şi dintre copaci ţîşni capul celei mai mari vietăţi pe care o văzuse vreodată. Colţi cît fildeşii de elefant şi o limbă cît un crocodil. Urlă cît îl ţinea gura dar nu reuşi să se audă de răcnetul fiarei. Scăpă suliţa, în faţa urgiei faptul că suliţa lui avea cap de fier sau de piatră nu mai conta chiar deloc.

Colţii înspăimîntător de lungi se îndreptară către el, dar reuşi să evite gura flămîndă. Piciorul rănit nu-l mai durea deloc, era în stare să sară pînă în frunzişul des al copacilor, însă atingerea pieii solzoase era mai îngrozitoare decît răsuflarea morţii.

*

—Cum vă simţiţi?

La început clipi năuc, incapabil să înţeleagă dintr-o dată unde anume se afla. Cămăruţa joasă, cu pereţi zugrăviţi într-un verde palid, tavanul pe care clipeau cîteva spoturi anemice. Şi perdeaua bej care se mişca într-un ritm susţinut, ca şi cum ar fi

ascuns în spatele ei cine ştie ce arătare… Un individ în halat alb, solid şi politicos, se aplecase deasupra lui, urmărindu-i conştiincios toate reacţiile. Încetul cu încetul memoria începu să-i revină. Individul în alb, cu aspect de docher şi mutră nevinovată era psiho-terapeutul Adam Dokle, cel care-l asigurase la începutul şedinţei că se va simţi mai bine la sfîrşitul acesteia.

—Cum vă simţiţi?

Adam avea, nevoie de o confirmare, nu se putea baza pe flerul lui că se simte mai bine?

—Mă simt… bine!?…

Nu era chiar cît se poate de convins. Se simţea bine?!… Probabil că da, ţinînd cont că ceva mai înainte nu era decît un amărît de pigmeu şchiop, care orbecăia în jungla africană după o creatură terifiantă. Acum era el însuşi, Daniel Longman, unul dintre cele şapte milioane de locuitori ai metropolei Dallas şi, poate de aceea, unul dintre cei trei milioane şi ceva de depresivi pe care-i număra fosta capitală a petrolului.

—Nivelul depresiei a ajuns aproape la zero, îl anunţă Dolke, bucuros, arătîndu-i cu degetul indicatorul-brăţară prins de încheietura mîinii stîngi, acolo unde, acum cine mai ştie cîtă vreme în urmă, îşi ţineau oamenii ceasurile mecanice. Ce vremuri…

—E şi ăsta un lucru bun, nu? ridică Daniel din umeri.

—Cred că puteţi pleca, îşi dădu cu părerea Adam, încrucişîndu-şi braţele solide peste pieptul bombat. Şi nu uitaţi… depresia poate fi ţinută sub control.

Fără formalităţi, fără prea multă bătaie de cap. Pur şi simplu, un mesaj mai degrabă publicitar şi gata, puteai să te cărăbăneşti. Se gîndi să protesteze, dar asta nu ajuta la nimic. Şi nu avea nimic personal cu Adam Dolke.

Îşi îmbrăcă salopeta-combinezon cu mişcări voit încetinite. Dolke nu-i dădea nici o atenţie; deja era concentrat la studierea cazierului depresiv al următorului pacient. La sfîrşit de săptămînă Spitalul de depresivi era cumplit de aglomerat. Nu şi-l putea închipui altfel deşi cineva îi spusese că demult, al naibii de demult, denumirea de Depresivi era de ajuns pentru a defini o secţie ca oricare alta a spitalului universitar.

Studie cu atenţie maşinăria. Nu impunea nici frică, nici respect. O cutie de metal cromat, nu mai mare cît să încapă în

ea o pereche de pantofi ceva mai mari, plus cîteva duzini de electrozi din care Adam fixa o parte pe fruntea pacientului, iar restul pe corp pentru a analiza activitatea organelor interne. Se zvonea că excesul de adrenalină, necesar pentru a alunga depresia, putea deveni fatal.

—Mai eşti pe aici?

Nici urmă de politeţe, Adam îşi arăta adevărata faţă, cea de casap profesionist în slujba celor care care-i ofereau bucata zilnică de pîine. De îndată ce-şi îndeplinise misiunea ce-i revenea putea să se comporte aşa cum dorea.

Daniel îi mulţumi bîlbîindu-se, deşi nu credea că Adam a auzit ceva; pur şi simplu omul era interesat de cu totul altceva, avea de lucru pînă peste cap. Deja următorul pacient se şi înfiinţase pe sofaua acoperită cu ţesătură sintetică, uşor de schimbat, uşor de întreţinut (dacă reclama glăsuia întrutotul adevărat). Un individ cu faţa scofîlcită şi cu cei mai siniştri ochi din cîţi îi fusese dat să vadă.

În fond, ce mai avea de aşteptat prin preajma lui Adam şi a maşinăriei pe care o manevra acesta? Chiar se simţea mai bine, ţinînd cont de ceea ce tocmai încercase… Să fii ultimul pigmeu dintr-o junglă bîntuită de creaturi supranaturale care-ţi doresc pielea şi, culmea, tocmai membrii tribului tău să le-o pună la dispoziţie, era cu adevărat înfricoşător. Nici măcar atunci cînd încercase emoţiile care treceau prin mintea unui pompier sechestrat într-un zgîrie-nori incandescent nu fusese atît de afectat.
Păşi cu încredere către ieşire. O tipă în alb, probabil sora de la registratură îi zîmbi cu indulgenţă. Poate că avea de gînd să-i şi spună ceva? Mai bine nu… Amanda, fata cu care se vedea de ceva timp, i se părea mai abordabilă; poate că nu chiar atît de atrăgătoare dar în mod sigur avea şanse reale să… se întîmple ceva… Acum, cu optimismul remontat, se putea întîlni cu Amanda…

După ce trecuse prin calvarul de a fi cel mai amărît dintre cei mai amărîţi pigmei starea sa de acum i se părea de-a dreptul superbă. Un loc de muncă prost plătit unde se muncea cu adevărat, iar pentru fiecare cent se transpira din greu; posibilitatea de a-şi folosi toate mădularele şi incredibilele facilităţi acordate de firmă la sfîrşitul fiecărei săptămîni, adică o sticlă de bere şi o halcă de carne la grătar, potrivită ca

dimensiune şi grad de coacere. Şi cele cinci zile de concediu anual plătite de stat… Iată că nu era atît de rău…

În stradă lumina orbitoare a zilei era de-a dreptul dureroasă, îi trebui ceva timp pînă să se poată folosi cum trebuie de ochi. Agitaţie… Veşnica agitaţie care sufoca oraşul Dallas. Muncitori care se grăbeau la lucru, alţii care veneau de pe platformele industriale, animatoare şi comisionari, biciclişti care se încăpăţînau să-şi folosească vehiculele cu două roţi, în ciuda faptului că pe străzile supraaglomerate nu aveai unde arunca nici un vîrf de ac…

Acesta era oraşul în care trăia, murdar, agitat şi totuşi de preferat junglei în hăţişurile căreia se pierduse cu ajutorul maşinii de zăpăcit minţile. Îşi controlă discret şi atent înălţimea, depăşea cu cel puţin un cap majoritatea femeilor, iar dintre bărbaţi puţini erau cei pe care nu-i putea privi măcar în ochi. Fericit că nu era un necrescut de pigmeu, nu? Încercă să schiţeze o piruetă; eşuă jalnic, ciocnindu-se de două tinere care se grăbeau undeva, le prezentă nişte scuze bîlbîite, dar nu îi păsa deloc dacă fetele l-au iertat sau îl considerau unul dintre nenumăraţii ţicniţi care bîntuiau liberi prin întreaga Americă. Rîse, gros, aşa cum numai un bărbat muncitor poate să o facă. Picioarele îl ascultau, îşi putea mişca mîinile; poate că nu era în stare să arunce o suliţă da’ cine dracu’ avea nevoie de suliţă în Dallas? Dacă cineva încerca să te agreseze sau măcar se mişca suspect, una dintre patrulele speciale formate din luptători cu circuite de silicon şi trupuri de oţel putea să opereze arestarea. Siguranţă, nu ca în jungla bîntuiră de monstrul cu nume ciudat. Cum îl chema?!… Încercă să-şi aducă aminte, dar memoria nu-l ajută prea mult. Îşi aminti perfect senzaţia pe care solzii oţeliţi i-o imprimaseră pe piele. Durea a naibii de tare. Futurologii, incapabili să facă aprecierile corecte, îşi dăduseră odată cu părerea că Dallas-ul va dispărea de îndată ce industria petrolieră va intra în impas. Industria care făcuse celebru acest oraş dispăruse de ceva decenii, dar Dallas-ul era mai înfloritor ca oricînd. A dracului futurologi, nu? Geniile experte în ghicirea viitorului nu anticipaseră nici plaga cea mai cumplită care se va abate asupra omenirii după ce ei, domnii futurologi, nu vor fi decît oale şi ulcele. Ce dezastre ecologice şi climatice, ce crize energetice…? Şomaj, foamete, boli?!… Ce mai erau şi astea?!… Terorismul arab şi cel est

european?!… Mici pişcături de purice pe o piele de elefant… Pe undeva, ghicitorii de viitor avuseseră puţină dreptate. Plăgile pe care le semnalaseră s-au împlinit, la proporţii mai mult sau mai puţin apropiate de cele anticipate şi cu două sute de ani înainte, dar adevărata problemă cu care se confrunta de peste cincizeci de ani omenirea o reprezenta starea de depresie care măcina echilibrul psihic al oamenilor. Numărul depresivilor creştea pe zi ce trece şi într-o vreme cea mai răspîndită cauză a deceselor era sinuciderea, un isteţ făcuse avere inventînd o maşină care te putea ajuta să-ţi iei zilele şi poate că ar fi reuşit să extermine întreaga populaţie a Americii dacă guvernul nu l-ar fi băgat pe isteţ la închisoare unde, conform legendelor ţesute în jurul subiectului, îşi petrecea cea mai mare parte a zilei chinuindu-şi mintea să găsească cel mai potrivit mod de a scăpa de povara propriei vieţi.

Dar încarcerarea isteţului afacerist nu rezolvase nici pe departe problemele populaţiei, care se putea sinucide şi fără a băga cinci dolari în fanta aparatului dătător de moarte.

Maşina care sucea minţile apăruse ca un înger zîmbitor după un nesfîrşit uragan în infern. Depresivul era conectat la senzori şi electrozi care puteau proiecta în mintea subiectului lumi inspirate din realitatăţi şi mai nenorocite decît existenţa zilnică a subiectului. Numai arătîndu-i candidatului la sinucidere sau ospiciu că există alţii şi mai nefericiţi decît el, că se poate şi mai rău, numai aşa puteai să-l aduci pe linia de plutire. La început soluţia fusese privită cu scepticism, dar graţie tehnicii moderne care putea proiecta realităţi şi trăiri impecabile, reale, depresia bătuse în retragere. Şi poate că era pe punctul de a fi înfrîntă.

Zîmbi, la naiba, avea tot ce-i era necesar, membre bune şi un metabolism de invidiat, un acoperiş deasupra capului şi o femeie cu care poate va întemeia o familie. Pornind către casă îşi aminti de sugestia Amandei:

— Dacă vom ajunge să ne căsătorim cred că ar fi bine să experimentăm împreună programul „Căsătorie de coşmar”. Am auzit că-l au în dotarea centrului şi se poate accesa gratuit, la cerere. Ştii, e mai bine să ştim la ce ne putem aştepta…